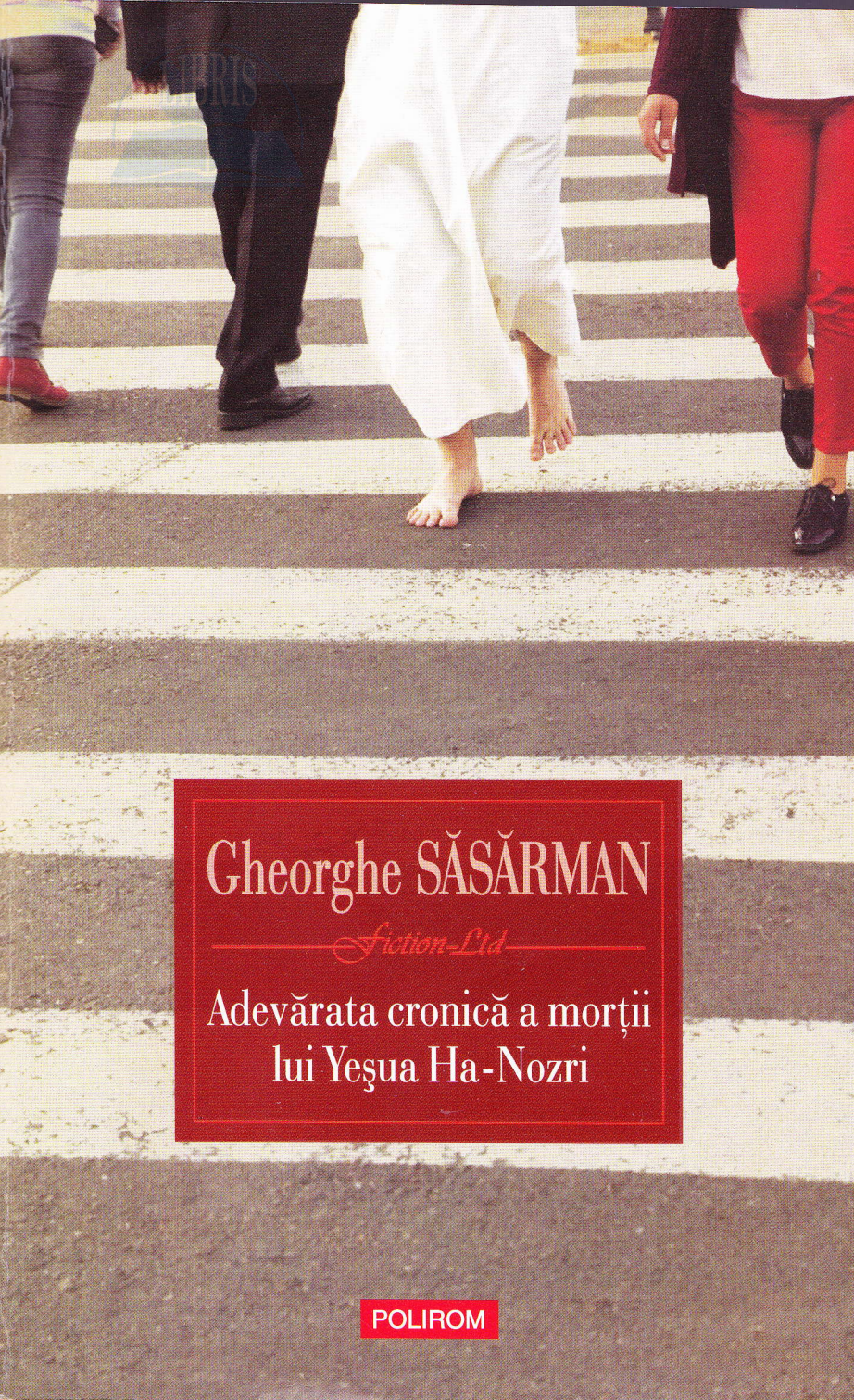

Gheorghe SĂSĂRMAN

Fiction-Ltd

Adevărata cronică a morții
lui Yeșua Ha-Nozri

POLIROM

Gheorghe SĂSĂRMAN

Fiction-Ltd

Adevărata cronică a morții
lui Yeșua Ha-Nozri

roman

POLIROM
2016

Cuprins

<i>Personaje</i>	7
Prolog și avertisment. Marienplatz, în zorii unei zile de vară	9
1. La Spitalul Ordinului Adoratoarelor Patimilor lui Iisus	17
2. Supercomisarul Achilles Milchhuber intră în acțiune.....	25
3. O reporteră în căutare de știri senzaționale.....	32
4. Viața lui Max Ypsilon 37 spânzură de-un fir	39
5. Avantajul terenului sau despre limitele libertății presei	47
6. <i>Passionsspiele</i> , flagelanții și două cazuri de exorcism.....	55
7. De ce sunt pline cimitirele cu oameni de neînlocuit.....	63
8. O viață re trăită în lumina magică de la capătul tunelului	70
9. Ce ne spune și ce nu ne spune expertiza unui giulgiu	78
10. Nemaipomenita favoare de a fi luat din viață direct la ceruri	86
11. Un <i>Polizeimeister</i> cu suflet foarte caritabil	94

12. Cum ajunge un ateu notoriu să fie tălmăciul Răstignitului.....	101
13. Un ordin de foarte sus face dintr-o gogomănie o bombă.....	110
14. Evocând pânza lui Ensor, <i>Intrarea lui Hristos în Bruxelles la 1889</i>	119
15. <i>Freistaat</i> : cum e înțeles federalismul în cazul landului Bavaria	127
16. Ezitări și cutezanțe la înfiriparea primului dialog peste milenii.....	136
17. Directoarea spitalului trimite presa de la Anna la Caiafa.....	144
18. Făgăduiala făcută Coelestinei Sauer de către Martin Magnus Meyer.....	151
19. La raport în fața secretarului de stat de la Interne	160
20. Yeșua bar Yosef Ha-Nozri trece cu succes un test decisiv.....	168
21. Ca un elev scos la tablă cu lecția neînvățată... ..	176
22. Dificultatea medicului de a-și pune sieși diagnosticul corect.....	184
23. Un <i>prosit</i> pentru cumințenie, dar fără exagerare	192
24. Ideea hazardată de a confrunta Evanghelia cu protagonistul ei.....	199
25. O conferință de presă încheiată cu o propunere de patent	207
26. Vizită neanunțată: emisarul Arhiepiscopiei a venit să vadă	216
27. Coșmarul blasfemic al surorii Scholastika	223
28. Despre efectul paralizant al neputinței de a găsi prima frază	230

29. Fermecătoarea Karin Engel explică paradoxurile fizicii	237
30. Martha Lehmann față cu Maria Magdalena	246
31. Avertisment împotriva fascinației falșilor Mesia	254
32. Un paparazzo uns cu toate alifiile	262
33. Neprevăzutul final al unei incursiuni în Marienplatz	270
34. Reprezentantul firmei Woolfe & DeVille face o ofertă	279
35. Viziunile binecuvântatei surori Kunigunde	287
36. Existența reală a răului în lume și de ce Dumnezeu o îngăduie	295
37. Lumea îl vrea pe Hristos? Să i-l dăm pe Hristos!	303
38. Coelestina suferă un atac de panică	311
39. Întâlnire cu prefectul Congregației pentru Doctrina Credinței	316
40. Diferența dintre un <i>coup de foudre</i> și căsătoria din interes	325
41. Cum se construiește o teorie când n-ai decât un singur fapt	333
42. Probă generală pentru un interviu de televiziune	341
43. O predică în catedrala în care Diavolul și-a eternizat urma	349
44. Aici se înfruntă două concepții diametral opuse	357
45. Sora Scholastika crede că pune la cale o faptă bună	366
46. Secretarul de stat despre păstrarea secretului de stat	374

47. Marea adunare populară de la Odeonsplatz	382
48. Convorbire de taină, pe aleile unei vile cu nume de castel	390
49. Oare să fi existat guturaiul și acum două mii de ani?.....	398
50. Pentru un țel grandios, poate fi iertat un păcat mărunț	406
51. O bănuială atât de gravă, încât nu poate fi ignorată.....	413
52. Magistrala pledoarie a lui Absalom Yung în procedura de urgență	421
53. Dacă ființei noastre atât de plăpânde nu i-a fost dată nemurirea....	428
54. Un caz de obstrucționare pioasă a justiției lumești	435
Epilog. Monseniorul ar putea să jure că i-a pus cineva piedică	443
<i>Mulțumiri</i>	449

La Spitalul Ordinului Adoratoarelor Patimilor lui Iisus

Spitalul Ordinului Adoratoarelor Patimilor lui Iisus, pe numele oficial și complet *Krankenhaus des Ordens der Anbetungsschwestern der Leiden Jesu Christi, Unseres Erlösers*, este unul dintre sutele de așezăminte spitalicești și caritabile – spitale, clinici, aziluri de seniori, ospicii, orfeline, școli, grădinițe, creșe ș.a. – înființate și administrate de numitul ordin în cele peste patruzeci de țări de pe trei continente în care își desfășoară activitatea. Ordinul a fost fondat în urmă cu șase secole și jumătate, îndată după pandemia de ciumă bubonică rămasă în istorie ca „Moartea Neagră”, de către Annunziata Adelheid Mathilde von der Guten Hoffnung (1330-1399), fiica unui baron cucernic din Franconia Superioară, sanctificată la 19 octombrie 1503, în cea de a 28-a dintre cele 27 de zile ale pontificatului Papei Pius al III-lea (caz miraculos și unic de sanctificare decisă de un succesor al Sfântului Petru *după trecerea sa la cele veșnice*). După propria ei mărturie (doar în parte confirmată), într-o noapte fără lună, tocmai pe când ravagiile moliemei erau la apogeu și nimeni nu cuteza să mai iasă din casă, ei i s-a arătat Iisus și i-a comunicat personal vestea cea bună că va supraviețui epidemiei, cerându-i în schimb ca, mai apoi,

împreună cu încă douăsprezece fecioare, să-și petreacă zilele în reculegere, rugăciuni și asceză, hrănindu-se cu rădăcini și fructe de pădure, până când el îi va da semn că s-a împlinit sorocul pentru întemeierea noului ordin. La această a doua înfățișare (din totalul de șapte, câte sunt consemnate în memoriile Annunziatei), el i-a dictat, cuvânt cu cuvânt, cele douăzeci și una de reguli după care aveau să se conducă surorile ordinului, începând bineînțeles cu jurământul de castitate și culminând cu adorarea patimilor, a cununii de spini, a răstignirii și morții lui atotmântuitoare pe Sfânta Cruce. Tot așa cum el și-a consacrat harul și energia vindecării leproșilor, tămăduirii orbilor și ologilor, alinării suferințelor trupești și mai ales a caznelor sufletești ale celor posedați de duhuri rele, adoratoarele patimilor sale trebuiau să se dedice cu desăvârșită abnegație îngrijirii bolnavilor, sprijinirii celor neajutorați, ocrotirii inocenților, punându-se umile în serviciul celor neputincioși, suferinzi, năpăstuiți sau prizonieri, spre slava și preamărirea numelui lui Iisus Hristos!

Această pravilă sacrosanctă a fost de bună seamă urmată secole la rând cu smerită fervoare, ceea ce explică răspândirea ordinului în atâtea țări, precum și renumele slujitoarelor sale. Este adevărat că, de vreo câteva decenii, rândurile candidatelor la noviciat s-au tot rărit, mai ales în țările Europei Occidentale, unde laicizarea societății și-a însumat cum se știe efectele cu feminismul furibund și cu un hedonism axat pe primatul absolut al drepturilor individuale față de orice îndatoriri, astfel că vârsta medie a surorilor tot urcă, reducând drastic numărul celor apte să-și asume o funcție activă și determinând nu o dată ocuparea cu mireni (sau chiar cu păgâni!) până și a unor posturi de conducere din așezămintele ordinului. Aceasta e situația și la Spitalul

Adoratoarelor lui Iisus din München, unde mai activează doar două membre ale ordinului, sora Kunigunde (șefă a serviciului de personal) și sora Scholastika (directoare administrativă), amândouă trecute bine de șaizeci de ani.

Firească așadar decizia spontană a medicului de pe ambulanță de a-l încredința pe Yeșua tocmai Adoratoarelor lui Iisus (oricât de suspectă ar părea, potriveala asta are *șarmul ei discret*), singurului spital din localitate care nu numai că acceptă pacienți fără asigurare medicală (deci fără prea mari speranțe că îi va fi rambursată vreodată cheltuiala), ci privește faptul ca încununare a unei nobile misiuni, așa cum a fost ea definită încă de la întemeierea ordinului. Or, este limpede atât pentru medic, cât și pentru cei doi infirmieri că individul abandonat lângă venerabilul monument din Marienplatz – fără *Personalausweis* și, mai ales, fără *Krankenversicherungskarte* – le-ar provoca serioase dureri de cap, chiar fiind el în stare critică, la internarea în oricare alt spital, în ciuda paragrafului 323c din Codul Penal german, care prevede pedeapsa cu privire de libertate până la un an sau cu amendă pentru neacordarea de ajutor celor aflați în pericol sau în dificultate (vezi, la nevoie apelând la Google: §323c StGB *Unterlassene Hilfeleistung*). La Adoratoare însă, pacientul e luat imediat în primire, fără șovăire: identitate necunoscută pentru moment? Ah, nu face nimic, de formularistică ne ocupăm mai târziu – hai, repede, că abia mai respiră (deși sub oxigen!), iar pulsul e la ultima limită... Mai repede, la reanimare, nu cumva să-și dea duhul aici pe targă, că doar nu ni l-au adus nouă ca să-i întocmim certificatul de deces!

La reanimare intră în acțiune doctorița de gardă Martha Lehmann, poreclită Cleopatra din pricina asemănării (discutabile) cu personajul istoric – mai exact, cu imaginea standard a faimoasei faraoane din dinastia

Ptolemeilor, reluată cu variațiuni în numeroase opere de artă plastică bi- și tridimensionale, în monumentale puneri în scenă sau în producții cinematografice și seriale de televiziune: părul ca pana corbului, sprâncele accentuate, ochii verzi, fascinanți, nasul puternic, ușor acvilin, gura senzuală, cu buze cărnoase, bărbia hotărâtă, gâtul... Pentru moment ne oprim aici cu descrierea, întrucât intervine cu prioritate cazul urgent, tocmai adus de la internare; pacientul este degajat cu grijă din învelișul de pânză nu foarte curată, plină de pete care nu pot fi decât de sânge, iar Martha îi examinează numeroasele plăgi. Spatele poartă urmele unei biciuiri sălbătice, fruntea și tâmplile arată ca tăvălite prin spini, iar gleznele de parcă ar fi fost străpunse cu piroane; o rană pare provocată de un vârf ascuțit (de pumnal? de spadă? de lance?) care, căutându-i inima, s-a proptit (ce noroc!) într-o coastă; pieptul, umerii și obrajii sunt acoperiți cu semne ale expunerii prelungite la soare; ambele brațe, tumefiate, cu dungi vinete de-a curmezișul, sugerează că, legate poate cu frânghii de vreun suport transversal, au purtat prea multe ceasuri greutatea unui trup epuizat. De altfel, și din tomografia computerizată pare să rezulte că articulația umerilor a fost supusă unei tensiuni neobișnuite, ca sub povara trupului inert. Mai întâi ezitant, apoi tot mai decis – deși aproape incredibil –, un diagnostic șocant prinde contur în mintea familiarizată totuși cu vătămări dintre cele mai ciudate. Chiar dacă mai încap îndoieli, singura explicație cât de cât plauzibilă e că pacientul a fost victima unei tentative de omor prin răstignire! Stranie manieră de a trimite pe cineva *ad patres*! Dar, pentru numele Domnului, cine să fi pus la cale o asemenea crimă, în secolul XXI, în Germania? Martha își amintește brusc că pânza trebuie păstrată pentru a servi poliției la elucidarea cazului și

îi cere lui Gül Budimir, o bosniacă angajată cu jumătate de normă ca *Putzfrau*, să aducă un sac steril de plastic. Apoi îi spune sorei-șefe Vesna Bobic, o croată durdulie între două vârste, ce e de făcut pentru a opri infectarea plăgilor (unele au și început să supureze!) și ce antibiotic cu spectru larg trebuie adăugat perfuziei, spre a preveni o eventuală septicemie; iar dat fiind că pacientul a pierdut probabil mult sânge, adaugă ea, o transfuzie ar fi mai mult decât oportună – de stabilit deci grupa sanguină și factorul *Rh*.

Acum contemplă trupul inert, răspândind un miros neplăcut de sudoare rece: deși legat prin numeroase fire și tuburi de aparatele și dispozitivele din salon, care îi supraveghează parametrii vitali și îi asigură funcțiile de bază, soarta pacientului mai stă sub semnul incertitudinii și orice perturbare, orice complicație neprevăzută, orice terapie falsă sau chiar și numai o eroare de interpretare i-ar putea fi fatale. Nenumărate cazuri grave l-au precedat în acea încăpere, altele îi vor succeda într-un șir fără sfârșit, cugetă Martha, iar nu o dată medicina eșuează, își vedește limitele, neputința. S-au perindat pe aici pacienți cu infarct cardiac sau loviți de apoplexie, intoxicați, drogați, în comă etilică, arși, împușcați, înjunghiați, sinucigași de tot soiul, victime ale accidentelor de circulație sau de sport, toți tratați cu aceeași acribie, fără discriminare, fără deosebire de vârstă, religie, convingeri politice și sex (sau, cum se spune mai nou, orientare sexuală). Un caz ca acesta însă n-a mai pomenit în întreaga ei carieră medicală și, dacă își amintește bine, nici în foarte bogata literatură de specialitate; de cazul Tanacu, la care ne vom referi mai târziu, nu prea avea cum să afle, decât poate printr-o întâmplare.

Judecând după faptul că e circumcis (amănunt nu foarte greu de remarcat pentru un doctor în medicină,

chiar și la un spital patronat de maici), pacientul nu pare a fi creștin, își zice Martha; e drept că pe la mijlocul secolului XX circumcizia a ajuns să fie recomandată medical – la fel ca operarea, la vârste fragede, a amigdalelor și apendicelui –, dar ținând seama de trăsăturile feței, de alura pletelor și a bărbii, ea ar înclina să creadă că are de-a face cu un musulman. Sau, poate, cu un evreu? Intuiția îi semnalează alarmant că se află doar la un pas de granița fortificată cu tabuuri a corectitudinii politice: nu-i treaba ei să stabilească identitatea sau etnia victimei, nici mobilul celor care intenționau s-o trimită pe lumea cealaltă – xenofobie, rasism, antisemitism sau mai știi ce alte porniri perverse. De asta se ocupă, desigur, poliția și procuratura, pe când treaba ei este să-i redea victimei viața – și anume, o viață pe cât posibil normală. Nici gând să trâmbițeze în public ipoteza crucificării, ea a formulat-o doar din nevoia de a analiza cauzele probabile ale leziunilor și ale stării critice în care se află pacientul, pentru a stabili o terapie adecvată.

Fără să-și dea prea bine seama, în timp ce îi recoltează din venă sânge pentru primele analize, în suflet prinde să-i încolțească o neobișnuită atracție pentru acest pacient. Neobișnuită întrucât i-a intrat în reflex, devenindu-i a doua natură, să se raporteze cu deplină detașare la pacienții ei ca la obiecte ale muncii pentru care, dincolo de devotamentul necondiționat de discipolă a lui Hipocrat, nu este loc pentru sentimente (se știe că, prin *Jurământul lui Hipocrat*, medicii se obligă, printre altele, să acționeze numai în folosul bolnavilor și să se abțină de la orice abuz, inclusiv de la relații intime cu aceștia: ...*în orice casă voi intra, o voi face numai spre folosul și bunăstarea bolnavilor, mă voi ține departe de orice acțiune dăunătoare și de contacte intime cu femei sau bărbați, cu oameni liberi sau sclavi*). Cum altfel ar fi suportat, cu o

sensibilitate feminină altminteri ieșită din comun, să fie martora atâtor drame care se consumau sub privirile ei, a atâtor destine prea curând și în chip tragic curmate? Să adăugăm că, pe deasupra, interesul acesta al ei mai este și lipsit de orice explicație logică, deoarece Yeșua, mai ales în starea în care se află, nu are nimic din ceea ce ar putea justifica o atenție specială din partea unei femei emancipate ca Martha, ființă exemplară pentru noul tip de feminitate: inteligentă, cultă, de o frumusețe frapantă, îmbrăcată fără ostentație, dar știind să-și pună în evidență farmecele, perfect conștientă de atuurile ei și de atracția pe care o exercită asupra bărbaților, independentă financiar, stăpână pe propriile-i sentimente și având întotdeauna inițiativa în alegerea partenerului. E foarte adevărat că n-a fost așa de la început, a trecut și ea prin vârsta romantismului, cu tot soiul de catastrofe sentimentale, apoi prin experiența nu tocmai încurajatoare a unei căsnicii eșuate cu un fost coleg, medic și el, băiat bun altminteri, dar cu lipsuri prea multe și bine ascunse, cu a căror povară difuză ea a crezut multă vreme că s-ar putea acomoda. Divorțul a fost lung și chinuitor, deși n-aveau copii, însă pentru ea o ocazie excelentă de a-și pune voința la încercare, iar simțămintele sub controlul riguros al rațiunii – ceea ce, cum spuneam, a fost și în folosul gărzilor din secția de reanimare, unde e nevoie de un cap limpede și de mult sânge rece.

Iar acum, iată, acest nenorocit pendulând între viață și moarte, pândit de abisul neființei, gata oricând să-și dea obștescul sfârșit, înainte de a-și divulga numele, de a-și destăinui povestea plină de mister, mai înainte ca enigma lui să poată fi dezlegată. De statură nu tocmai athletică, nici răpitor de frumos, cu palme căznite și brațe viguroase, vădind mai curând o meserie legată de munca fizică decât o profesie intelectuală... Pentru o clipă, ea

se simte parcă îmbiată totuși să-i privească chipul palid, căruia doar privirea vie i-ar putea reda strălucirea, privire ascunsă acum sub pleoape pământii. Să fie oare aerul enigmatic ceea ce îi stârnește interesul? Sau poate ideea absurdă, însă de neocolit, a crucificării? Martha își întoarce fața spre crucifixul de pe perete și, pentru întâia oară de când slujește în acest așezământ, îi pare că vede în chinuitul trup de bronz, cu brațele răstignite pe lemnul de abanos, mai mult decât un simbol creștin, mai mult decât o evocare alegorică a jertfei și a mântuirii. Și în minte îi învie cuvintele rugăciunii din copilăria de mult uitată: *Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele tău...* Te pomenești, exclamă ea înciudată, te pomenești că *mizerabilul* avea dreptate! Mizerabilul, fostul ei soț, Achim, a prevenit-o ironic, atunci când ea i-a comunicat că se angajează la Adoratoarele lui Iisus, că maicile vor sfârși prin a face din ea o bigotă, o habotnică și o tachina numind-o ba *Schwester Consolata*, ba *Schwester Cleopatra*, prezicându-i că va fi bântuită de viziuni apocaliptice. Ei nu, asta nu, în niciun caz, se înverșunează Martha, numai asta-mi mai lipsește! Cuprinsă de o pornire irezistibilă de a smulge de pe perete crucifixul, se stăpânește cu greu, silindu-se să inspire adânc, spre a-și potoli bătăile inimii. Apoi părăsește precipitat salonul, lăsându-l pe pacient în grija Vesnei Bobic, fără a-l mai onora măcar cu o privire.